

CHƯƠNG MƯỜI BA: NICOLAS FLAMEL

Cụ Dumbledore thuyết phục được Harry không đi tìm tấm gương ảo ảnh nữa, và những suốt ngày còn lại của kỳ nghỉ Giáng sinh, chiếc áo khoác tàng hình được xếp gọn dưới đáy rương. Harry mong cho mình quên đi những gì mình đã thấy trong gương, nhưng nó không thể quên được. Những cơn ác mộng bắt đầu hành hạ giấc ngủ của thằng bé. Nó cứ mơ đi mơ hình ảnh ba má nó tan biến trong một ánh chớp xanh chói lòa, cùng lúc một giọng cười hiểm độc trỗi lên the thé.

Khi Harry kể cho Ron nghe về giấc mơ của mình, Ron bảo:

- Bỏ thấy chưa? Thầy Dumbledore nói đúng quá: tấm gương đó có thể làm cho bồ phát điên. Trước ngày bắt đầu học kỳ hai, Hermione trở lại trường và nhìn mọi thứ bằng con mắt khác. Cô bé kinh hãi khi nghe chuyện Harry bỏ giường ngủ đi lang thang trong trường suốt ba đêm liền (Nhờ thầy Filch mà bắt được bạn!...). Mặt khác Hermione cũng hết sức thất vọng là Harry đã chẳng tìm ra được ai là Nicolas Flamel.

Cả bọn hầu như toan bỏ cuộc tìm kiếm tông tích Flamel trong sách vở thư viện, cho dù Harry vẫn đoán chắc là mình từng đọc thấy cái tên Flamel ở đâu rồi. Bước vào học kỳ mới, tụi nhỏ chỉ có thể sục đầu vô lực lợi đồng sách chừng mười phút trong giờ ra chơi. Harry còn có ít thời gian hơn hai bạn, bởi vì các buổi tập Quidditch cũng đã bắt đầu.

Wood bắt đội nhà luyện tập chuyên cần hơn bao giờ hết. Mặc dù hết tuyết thì trời lại mưa liên miên, nhưng anh chàng không hề nao núng. Anh em nhà Weasley than thở là Wood đang trở thành một thằng điên, nhưng Harry lại bênh Wood. Bởi vì nếu mà thắng được trận đấu với nhà Hufflepeff sắp tới thì, lần đầu tiên trong suốt bảy năm qua, họ sẽ giành lại được giành lại được danh hiệu Vô địch Nhà từ nhà Slytherin. Ngoài ý chí muốn chiến thắng, Harry lao vào luyện tập còn vì phát hiện ra, rằng tập đến kiệt sức như thế thì đỡ bị ác mộng hơn bởi vì chỉ còn nước ngủ vùi.

Thế rồi, trong một buổi luyện tập mà ai cũng ướt lướt thướt và bê bết bùn sinh, Wood thông báo cho cả đội biết một hung tin. Lúc ấy anh đang giận điên lên vì hai thằng sinh đôi nhà Weasley cứ lao vào đội bom nhau, rồi làm bộ bật té khỏi cây chổi của mình. Wood gào lên:

- Hai đứa bay có thôi cái trò quậy đó không? Đội này chắc đến nước thua vì cái trò đó thôi! Trận này thầy Snape làm trọng tài, ổng chỉ canh me kiếm có trừ điểm đội Gryffindor cho mà coi!

Mấy lời đó làm George bật té thật khỏi cây chổi của nó. Nó phun phì phì bùn sinh trong miệng ra:

- Thầy Snape làm trọng tài hả? Hồi nào tới giờ, có khi nào ổng làm trọng tài một trận Quidditch nào đâu? ổng thiên vị Slytherin như vậy thì làm sao ổng cầm còi vô tư công bằng được?

Cả đội cùng đáp xuống đất cạnh George để hè nhau kêu ca. Wood nói:

- Đó không phải là lỗi của anh. Chúng ta chỉ còn nước cố gắng đấu một trận thật trong sáng, sạch sẽ, để thầy Snape không vịn được có nào mà “bụp” chúng ta.

Cũng chẳng còn cách nào khác, đành vậy thôi, nhưng Harry còn có một lý do khác khiến nó không mong thay là Snape lại gần, khi nó đang chơi Quidditch ...

Cả đội bây giờ xúm lại tán dóc với nhau như thường lệ sau cả buổi luyện tập, nhưng Harry thì đi thẳng về phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor để kiếm Ron và Hermione. Hai

người đang chơi cờ. Môn cờ là môn duy nhất Hermione mà chịu thua, và cả Ron và Harry đều cho như vậy thì tốt cho cô bé hơn.

Harry vừa ngồi xuống bên cạnh, Ron nói ngay:

- Lúc này đừng có nói chuyện với mình nha, mình đang tập trung...

Nhưng ngay lúc nhìn thấy nét mặt của Harry, Ron kêu lên:

- Có chuyện gì vậy? Trông bồ hầy hùng quá đi.

Bằng giọng thầm thì để cho những người khác khỏi nghe thấy, Harry kể cho hai bạn nghe chuyện thầy Snape bỗng dưng giở chứng nham hiểm muốn làm trọng tài Quidditch.

Hermione nghe xong nói ngay:

- Đừng đấu nữa!

Ron tán thành:

- Nói là bồ bị bệnh đi!

Hermione đề nghị:

- Hay là giả dờ bị gãy chân?

Ron xúi:

- Hoặc là làm cho gãy chân thiệt...

Nhưng Harry nói:

- Tôi không thể làm vậy. Không có Tầm thủ dự bị trong đội. Nếu tôi rút lui thì cả đội không thể thi đấu được.

Vừa lúc đó Neville bỗng đổ nhào vô phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor. Không hiểu làm cách nào mà nó chui qua được chân dung Bà Béo, vì hai chân của nó bị dính chặt vào nhau, và mọi người nhận ra ngay là Neville đã bị trúng Lờn nguyên trối giò. Chắc là nó đã chụm chân nhảy suốt quãng đường trở về tháp Gryffindor. Mọi người ồ ra cười, ngoại trừ Hermione. Cô bé nhồm ngay dậy, thực hành phép giải lờn nguyên. Chân của Neville được tách ra và nó đứng lên, vẫn còn run rẩy.

Hermione dắt Neville đến ngồi bên cạnh Ron và Harry, hỏi:

- Chuyện xảy ra làm sao?

Neville lắp bắp:

- Malfoy... mình gặp nó bên ngoài thư viện. Nó nói nó đang kiếm người để thử thực hành lờn nguyên.

Hermione khuyên Neville:

- Đi thưa cô McGonagall đi!

Nhưng Neville lắc đầu. Nó nói lí nhí:

- Mình không muốn có thêm rắc rối.

Ron bảo:

- Bồ phải biết kháng cự lại nó chứ, Neville! Dù nó quen thói bắt nạt dẫm đạp người ta, nhưng mình không việc gì phải nằm ẹp trước mặt nó, để nó thêm dễ dàng dẫm đạp lên mình.

Neville ngẹn ngào:

- Thôi, đừng có mắng nhiếc là mình không đủ dũng cảm để làm thành viên của nhà Gryffindor nữa mà, Malfoy nó cũng nói vậy rồi.

Harry lục tìm trong túi áo của mình, lấy ra một thỏi sôcôla Ếch, thỏi cuối cùng trong cái hộp mà Hermione đã tặng cho nó vào dịp Giáng sinh. Nó đưa sôcôla cho Neville. Thằng bé trông như sắp òa khóc tới nơi, Harry nói:

- Bạn đáng giá gấp mười hai thằng Malfoy ấy chứ. Chẳng phải chiếc nón phân loại đã chọn bạn vào nhà Gryffindor sao? Nó bị cho vô cái nhà Slytherin dỏm.

Môi Neville nhếch được một nụ cười yếu ớt khi nó mở giấy bao thổi sôcôla:

- Cám ơn Harry... Chắc mình phải đi ngủ đây... Bạn muốn giữ cái thẻ không? Bạn đang sưu tầm thẻ mà!

Khi Neville đi rồi, Harry nhìn tấm thẻ những Phù thủy nổi tiếng. Nó nói:

- Lại là cụ Dumbledore! Thẻ đầu tiên mình có cũng là cụ...

Bỗng nhiên Harry há hốc miệng ra. Nó nhìn chùng chùng mặt sau tấm thẻ. Rồi nó ngược lên nhìn Ron và Hermione, thì thầm:

- Tôi tìm ra ống rồi. Tôi tìm ra Flamel rồi! Tôi đã nói với mấy bạn là cái tên này tôi đã từng đọc ở đâu mà. Hà... Tôi đã đọc thấy nó trên chuyến xe lửa đến Hogwarts. Nghe nè: cụ Dumbledore đặc biệt nổi tiếng nhờ đánh bại phù thủy Hắc ám Grindelwald vào năm 1945; khám phá ra mười hai cách sử dụng máu rồng, và nhờ tác phẩm của cụ về thuật giả kim soạn chung với người cộng tác là Nicolas Flamel!

Hermione đứng phất dậy. Kể từ lần cả đám lấy lại điểm cho nhà Gryffindor nhờ làm mấy bài tập về nhà xuất sắc, cô bé chưa bao giờ trông có vẻ kích động đến như thế này.

- Chờ đây!

Hermione vừa nói xong là chạy biến lên cầu thang về phòng ngủ của nữ sinh. Harry và Ron còn chưa kịp trao đổi với nhau cái nhìn đầy ẩn ý, thì cô bé đã phóng như bay trở lại, trong tay cầm một cuốn sách vĩ đại.

Cô bé hồi hộp giải thích:

- Mình không hề nghĩ tới tra cứu cuốn này. Mình mượn của thư viện mấy tuần trước, định đọc giải trí nhẹ nhàng thôi.

- Thế này mà nhẹ nhàng?

Ron thắc mắc, nhưng Hermione bảo nó im đi, cho đến khi cô bé dò tìm ra được cái gì đó, thoãn thoắt lật trang, lăm băm một mình. Cuối cùng cô bé có vẻ đã tìm được cái cần tìm:

- Mình biết rồi! Mình biết được rồi!

Ron hờn dỗi nói:

- Tụi này được phép nói chưa?

Nhưng Hermione vẫn không chú ý đến Ron. Cô bé nói với giọng đầy kịch tính:

- Nicolas Flamel là tác giả duy nhất của Hòn đá Phù thủy!

Cả Ron và Harry đều không lộ vẻ xúc động như Hermione mong đợi. Hai đứa hỏi lại:

- Hòn gì?

- Ôi, thiệt tình, sao hai bạn không đọc dùm... nè, đọc đi.

Cô bé đẩy quyển sách về phía hai bạn, Ron và Harry cùng đọc:

Thuật nghiên cứu giả kim cổ điển chú trọng đến Hòn đá Phù thủy, một vật chất huyền thoại có những sức mạnh lạ kỳ. Hòn đá có thể đổi bất cứ thứ kim loại nào thành vàng ròng. Hòn đá cũng tạo ra thuốc Trường sinh làm cho người uống bất tử.

Trong nhiều thế kỷ qua đã có nhiều báo cáo về Hòn đá Phù thủy, nhưng hòn đá đang tồn tại hiện nay thuộc về cụ Nicolas Flamel, một nhà giả kim xuất sắc và cũng là một người say mê ca kịch. Cụ Flamel vừa mừng sinh nhật thứ 665 của mình. Cụ đang hưởng một cuộc đời ẩn dật ở Devon cùng với vợ là Perenelle (cụ bà 658 tuổi.)

- Hiểu chưa?

Hermione hỏi, khi Ron và Harry đọc xong.

- Nhất định là con chó ba đầu đang canh giữ Hòn đá Phù thủy của cụ Flamel! Mình chắc là cụ đã nhờ cụ Dumbledore giữ dùm, bởi vì hai người là bạn bè, vả lại cụ biết có người muốn cướp nó. Chính vì vậy mà Hòn đá đã được đem ra khỏi ngân hàng Gringotts!

Harry vỗ lên:

- Một hòn đá làm ra vàng và khiến người ta bất tử. Hèn gì thầy Snape muốn chiếm nó. Ai tất cũng muốn có nó.

Ron cũng nhận ra:

- Sở dĩ tụi mình không tìm thấy tên Flamel trong cuốn "Nghiên cứu về những phát triển gần đây trong pháp thuật, là bởi vì cụ đã 665 tuổi rồi, chứ có phải gần đây đâu!

Sáng hôm sau, trong lớp học Phòng chống nghệ thuật Hắc ám, Harry và Ron vừa chép lại những cách chữa trị khác nhau khi bị ma sói cắn, vừa tán hươu tán vượn về những chuyện chúng sẽ làm nếu chúng có Hòn đá Phù thủy trong tay. Khi Ron nói là nó sẽ sắm riêng một đội Quidditch, thì Harry sực nhớ ra trận bóng sắp tới và, dĩ nhiên, cả thầy Snape nữa.

Nó nói với Ron và Hermione:

- Tôi sẽ thi đấu. Nếu tôi không tham dự thì cả Slytherin sẽ cho là tôi chết nhất, không dám đương đầu với thầy Snape. Tôi sẽ chứng tỏ cho họ thấy... Tôi mà thắng thì họ hết cười nổi.

Hermione nói:

- Chỉ e là chính tụi này sẽ hết cười nổi khi phải hốt dọn bạn trên sân đấu.

Nhưng dù Harry nói cứng như thế nào với Ron và Hermione, nó vẫn cảm thấy càng lúc càng lo âu khi càng gần đến ngày thi đấu. Cả đội nhà Gryffindor cũng lo lắng không kém. Giành lại chức Vô địch Nhà mà Slytherin giữ rịt suốt bảy năm nay là một ý tưởng tuyệt vời, ai cũng háo hức và quyết tâm, nhưng mà giờ đây với một trọng tài thiên vị, liệu họ có làm được hay không?

Harry chẳng biết có phải do mình tưởng tượng nhiều quá hay không, chứ sao mà nó có cảm giác là nó cứ phải chạm trán thầy Snape hoài cho dù nó ở đâu, đi đâu. Thậm chí là nó còn nghi ngờ là thầy Snape đang theo dõi nó, đang cố tìm cách bắt lỗi nó tại trận. Những buổi học về Độc dược trở thành những cuộc tra tấn hàng tuần đối với Harry. Thầy Snape đối xử nó tàn tệ. Có khi nào thầy biết được là ba đứa tụi nó đã tìm ra bí mật về Hòn đá Phù thủy không? Chắc là thầy không thể biết được đâu, Harry nghĩ thầm – nhưng nghĩ thầm cũng không an tâm, đôi khi Harry có cảm giác là thầy Snape có thể đọc được ý nghĩ của người khác.

Chiều hôm sau, trước khi Harry bước vào phòng thay đồ dành cho các cầu thủ, Ron và Hermione chúc Harry may mắn. Harry nhận ra trong giọng nói và vẻ mặt của hai người bạn nổi hoang mang là liệu nó có còn sống sót để gặp lại bạn bè hay không. Không thể coi đó là sự động viên hay an ủi. Nó hầu như không nghe lọt một tiếng nào trong bài diễn văn thường lệ của đội trưởng Wood, lúc nó trông chiếc áo cầu thủ Quidditch vào và cầm lấy chiếc Nimbus 2000.

Khi ấy, Ron và Hermione đã tìm được một chỗ trên khán đài bên cạnh Neville. Cậu bé này không thể hiểu tại sao mà hai đứa bạn mình lại tỏ ra ủ rũ mà lo lắng như vậy. Cũng không thể hiểu nổi tại sao đi xem Quidditch mà chúng lại mang theo cây đuă phép như lính mang theo vũ khí ra trận vậy. Cả Neville lẫn Harry đều không biết là Ron và Hermione đã bí mật luyện tập Lời nguyên Trối giò. Được gợi ý từ trò chơi ác của Malfoy đối với Neville, Hermione quyết định sẽ áp dụng chiêu này nếu có dấu hiệu nào chứng tỏ thầy Snape muốn hại Harry. Ron rút cây đuă phép vô ống tay áo, còn Hermione thì lăm bắm:

- Bắt ly cục kịch. Đừng quên đấy.

Ron cắn nhai:

- Mình biết mà. Đừng lè nhè nữa!

Trong phòng thay đồ, Wood kéo Harry ra nói riêng:

- Anh không có ý tạo thêm áp lực cho em, nhưng chính lúc này, hơn bất cứ lúc nào khác, chúng ta cần bắt được trái Snitch càng nhanh càng tốt. Phải sớm bắt cho được nó để kết thúc trận đấu trước khi thầy Snape cho Hufflepeff quá nhiều điểm.

Fred Weasley thò đầu ra cửa quan sát và thông báo:

- Cả trường đều có mặt ngoài sân bóng... Chà! Cả thầy Dumbledore cũng đến xem nữa kìa.

Tim Harry đập rợn lên:

- Thầy Dumbledore?

Nó chạy ào ra cửa để nhìn tận mắt. Fred nói đúng. Bộ râu tóc bạc phơ ấy thì không thể lẫn lộn với ai cả.

Harry giờ có thể cười to để thư giãn một tý. Vậy là nó an toàn. Đơn giản là thầy Snape không đời nào dám giở trò ám hại Harry ngay trước mắt thầy Dumbledore cả.

Chắc tại vì vậy mà thầy Snape giận dữ ra mặt khi quan sát hai đội bóng bước vào sân. Ngay cả Ron cũng nhận thấy điều đó. Nó nói với Hermione :

- Mình chưa bao giờ thấy thầy Snape quạu như bữa nay. Coi kìa... Họ bắt đầu... Ối!

Ai đó nện gậy vô sau đầu của Ron. Chính là Malfoy.

- À, xin lỗi Ron nhé. Không thấy mày ngồi đó.

Malfoy toét miệng cười với Crabbe và Goyle:

- Không biết lần này cái thằng Potter có thể bám được cán chổi trong bao lâu? Có ai dám cá không? Mày sao hả, Ron?

Ron không thèm trả lời. Thầy Snape vừa thưởng cho đội Hufflepeff một quả phạt đền chỉ vì George Weasley đã đâm một trái Bludger trúng vô thầy. Hermione thì ngay phút đầu của trận đấu đã bắt tréo hai ngón tay cầu may trên đùi mình, mắt thì không rời Harry. Nó đang lượn vòng vòng như một con chim ưng bên trên trận đấu, ra sức tìm trái Snitch.

Vài phút sau, thầy Snape lại thưởng cho đội Hufflepeff một quả phạt đền mà không cần lý do gì hết. Malfoy nói to:

- Biết tao nghĩ gì về việc họ chọn cầu thủ cho đội Gryffindor không? Ấy là họ chọn những người đáng thương hại. Thử nghĩ coi, một thằng Potter không cha mẹ, rồi đến hai thằng Weasley không tiền bạc... Ê, Neville Mông Vênh. Mày cũng xứng đáng vô đội bóng Gryffindor lắm: mày không có não!

Neville đỏ mặt xoay người trên ghế ngồi để nhìn thẳng mặt Malfoy. Nó khẳng định:

- Tao đáng giá mười hai thằng như mày đó Malfoy.

Cả Malfoy, Crabbe và Goyle cùng phá ra cười ầm ĩ. Nhưng Ron, vẫn không dám dứt mắt ra khỏi trận đấu, tán thưởng:

- Neville, bạn dám nói thẳng vô mặt nó, giỏi lắm!

Malfoy lắc nhai:

- Ê Mông Vênh. Nếu óc người ta là vàng thì mày cầm như nghèo hơn cả thằng khố rách áo ôm Weasley. Nội chuyện đó cũng đủ nói lên...

Thần kinh Ron đang căng thẳng cực độ vì nỗi lo âu cho Harry. Nó quát:

- Malfoy, mày nói thêm một lời nào nữa thì hãy coi chừng...

- Ron!

Hermione bỗng thét lên:

- Xem Harry kìa!

- Cái gì? Ở đâu?

Harry bỗng nhiên lao xuống một cách ngoạn mục, đám đông nín thở theo dõi rồi hoan hô. Hermione đứng hẳn lên, hai ngón tay trở bắt treo cầu may của cô bé đặt trên miệng. Harry đang lao thẳng xuống đất như một viên đạn.

Malfoy chế giễu:

- May cho mày đó Ron. Chắc là thằng Potter ngó thấy bạc cắc rớt dưới đất nên mới lật đặt lao xuống lượm.

Ron bật dậy. Malfoy chưa kịp biết chuyện gì sắp xảy ra thì Ron đã nhảy lên mình nó, vật nó lăn xuống đất. Neville hơi ngần ngừ, nhưng rồi cũng trèo qua chỗ ngồi và tiếp sức với Ron. Hermione gào lên:

- Cố lên, Harry!

Cô bé trèo lên đứng trên cả ghế ngồi để cổ vũ Harry lúc ấy đang vượt qua mặt thầy Snape. Hermione thậm chí không hay biết Malfoy và Ron đang ôm nhau lăn lộn dưới ghế, hay ở góc kia, một cuộc ẩu đả xà quần khác đang vang lên những tiếng hự, hực, bịch, bịch giữa Crabbe, Goyle và Neville.

Tuốt trên cao kia, thầy Snape chỉ kịp xoay cán chổi đúng lúc có một vật màu đỏ tươi xẹt ngang qua thầy, chỉ cách vài phân. Một giây sau, thầy mới nhận ra đó chính là Harry, vọt ngược lên sau cú lao xuống vừa rồi, tay giờ cao trong chiến thắng: trái Snitch nằm gọn trong bàn tay nó.

Khán đài tưởng như sập xuống vì sửng sốt: Chưa ai từng chứng kiến có trận Quidditch nào mà trái Snitch bị chụp nhanh đến như vậy.

Hermione nhảy xuống ghế, ôm chầm Parvati ngồi ở hàng ghế trước, múa may quay cuồng và hò hét inh ỏi:

- Ron! Ron ơi! Trận đấu kết thúc rồi! Harry đã chiến thắng! Chúng ta đã chiến thắng! Gryffindor đứng đầu bảng!

Harry nhảy ra khỏi cán chổi của mình khi nó hạ xuống cách mặt đất ba tấc. Chính nó cũng không tin nổi. Nó đã hoàn thành nhiệm vụ. Trận đấu đã kết thúc. Chưa kéo dài quá năm phút đã kết thúc! Trong khi các cổ động viên nhà Gryffindor đang đổ ra đầy sân bóng để chúc mừng, thì Harry nhận thấy thầy Snape cũng đáp xuống gần nó, mặt trắng bệch và môi mím chặt. Thế rồi bỗng nhiên Harry cảm thấy có một bàn tay đặt lên vai mình. Nó vội ngược đầu nhìn lên thì bắt gặp gương mặt tươi của cụ Dumbledore.

Cụ Dumbledore nói nhỏ, để chỉ mỗi mình Harry nghe thôi:

- Giỏi lắm. Ta mừng thấy con không còn ủ ê mê đắm với tấm gương... Cố gắng chăm chỉ nhé... Giỏi lắm!

Thầy Snape cay đắng khắc một cái xuống đất.

Một lát sau, Harry rời khỏi phòng thay đồ một mình, đem chiếc Nimbus 2000 của mình cất vào nhà để chổi. Nó không thể nhớ nổi là trong đời nó có lần nào lại vui được như hôm nay. Nó thật sự đã làm được một việc đáng tự hào. Giờ đây không ai có thể nói là nó chỉ có hư danh. Làn gió chiều hôm chưa bao giờ ngọt ngào thơm mát như thế đối với Harry. Nó dẫm chân trên cỏ ướt, hồi tưởng lại những giây phút vừa qua mà nghe trong lòng rộn rã niềm hân hoan. Harry nhớ lại những cổ động viên Gryffindor ủa tới công kênh nó trên vai họ, Ron và Hermione đứng títt đằng xa, nhảy tung tưng reo mừng; Ron hò reo với cái mũi chảy máu ròng ròng.

Harry đã đến nhà để chổi. Nó đứng tựa lưng vào cánh cửa gỗ và nhìn về phía trường Hogwarts. Những cánh cửa sổ bằng kính đang rực đỏ lên vì ánh phản chiếu của hoàng hôn.

Gryffindor đã đứng đầu bảng. Harry đã hoàn thành nhiệm vụ. Nó đã chứng tỏ cho thầy Snape...

À, nói tới thầy Snape...

Một bóng người trùm kín đang bước nhanh xuống bậc thềm trước cửa tòa lâu đài. Cái bóng đó bước thật nhanh về phía khu rừng cấm, hiển nhiên là không muốn cho ai nhìn thấy. Vinh quang chiến thắng nhòa đi trong mắt Harry, khi nó quan sát cái bóng người đó. Nó nhận ra tướng đi khệnh khạng của cái bóng đó. Chính là thầy Snape. Thầy lên ra khu rừng cấm trong lúc mọi người đang tụ tập ăn cơm tối... Có chuyện gì thế này?

Harry lập tức nhảy lên chiếc Nimbus 2000 và bay vút lên. Lặng lẽ lướt vòng qua lâu đài, Harry nhận ra thầy Snape đang chạy nhanh vào rừng. Nó lập tức bay theo.

Cây cối mọc rậm đến nỗi Harry không thể nhìn ra thầy Snape đã đi đâu. Nó bay vòng vòng, hạ thấp dần, khẽ lướt chạm những ngọn cây, cho đến khi nó nghe ra giọng nói của thầy.

Nó lướt về hướng đó, nấp vào một cây sồi sừng sững không một tiếng động. Rồi cẩn thận bò dọc theo một cành cây, tay nắm chặt cán chổi, cố gắng nhìn xuyên qua tàn lá.

Phía dưới, trong một khoảng trống râm bóng nhỏ xíu, thầy Snape đứng đó, nhưng không chỉ có một mình thầy. Giáo sư Quirrell cũng có mặt. Harry không nhìn rõ mặt thầy Quirrell lúc này, nhưng giọng thầy lấp ba lấp bấp hơn bao giờ hết.

- ... Kh... kh... không... không biết... thầy... hết chỗ sao mà muốn... muốn gặp tôi... ở đây, thầy Snape...?

Giọng thầy Snape đáp, lạnh băng:

- Ta muốn giữ cho chuyện này có tính riêng tư thôi. Vội lại, không nên để cho học sinh biết về Hòn đá Phù thủy.

Harry chồm tới cố lắng nghe. Thầy Quirrell lấp bấp gì đó, nhưng thầy Snape cắt ngang:

- Ông đã tìm ra cách vượt qua con quái vật ba đầu của lão Hagrid chưa?

- Nh... nhưng... nhưng mà, thầy Snape, tôi...

Thầy Snape bước dần tới một bước, nhìn sát vào mặt thầy Quirrell:

- Ông đâu muốn trở thành kẻ đối địch với ta hả, ông Quirrell?

- T... tôi... tôi không biết... anh muốn cái... gì...?

- Ông quá biết ý ta đấy chứ!

Một con cú chọt rúc to, làm Harry suýt ngã khỏi cành cây. Nó giữ được thăng bằng thì vừa lúc thầy Snape bảo:

- ... Câu thần chú bịp bợm của ông. Ta đang chờ đây.

- N... nh... nhưng... t... tôi không...

- Thôi được rồi.

Thầy Snape cắt ngang.

- Chúng ta sẽ bàn lại chuyện này sau, khi ông đã đủ thì giờ và suy nghĩ lại và quyết định nên đặt lòng trung thành của ông ở đâu.

Thầy Snape tung áo khoác trùm qua đầu và bước nhanh ra khỏi khu rừng. Trời bây giờ gần tối hẳn, nhưng Harry vẫn còn có thể nhìn thấy thầy Quirrell đứng chết lặng hồi lâu tại chỗ, như thể đã hoá đá rồi vậy.

- Harry, bạn đi đâu này giờ?

Hermione cự nự khi thấy Harry bước vào tháp Gryffindor. Ron thì nhào đấm thùm thụp lên lưng của Harry và gào to:

- Chiến thắng! Chúng ta chiến thắng rồi! Bò đã chiến thắng! Và mình cũng đập cho thằng Malfoy một trận ra trò, sung vù con mắt! Neville cũng một mình quần cho hai thằng Crabbe

và Goyle một trận. Nó bây giờ có hơi rêm, nhưng bà Pomfrey bảo không sao hết... Cho tụi Slytherin biết tay! Mọi người đang chờ bồ trong sinh hoạt chung ấy. Tụi mình đang mở tiệc, anh Fred và George đã chôm được mấy cái bánh ngọt và đồ ăn khác trong nhà bếp.

Harry cố lấy lại hơi thở, hỗn hển nói:

- Dẹp chuyện đó qua một bên đi. Bây giờ không phải lúc. Tụi mình đi kiểm một phòng trống đi, tôi sẽ kể cho các bạn nghe...

Nó đóng cánh cửa lại sau lưng, kiểm tra để chắc chắn là con yêu tinh Peeves không lén lút trốn đâu đó trong phòng.

- Tụi mình đã đoán đúng. Chính là Hòn đá Phù thủy. Thầy Snape đang o ép thầy Quirrell giúp ổng lấy Hòn đá. ổng hỏi thầy Quirrell có biết cách vượt qua con chó ba đầu Fluffy không. Rồi ổng nói gì đó về trò câu thần chú bịp bợm của thầy Quirrell. Tôi đoán là ngoài con Fluffy ra, còn có những thứ khác canh giữ Hòn đá, nhiều thứ khác. Có thể, những câu bùa chú chẳng hạn. Và thầy Quirrell chắc biết một số lời nguyền chống Nghệ thuật Hắc ám mà thầy Snape cần có để qua truông...

Hermione trầm nghĩ:

- Vậy là chừng nào thầy Quirrell còn cầm cự được với thầy Snape thì Hòn đá vẫn an toàn?

Ron nói:

- Chắc thứ ba tới là Hòn đá tiêu thôi!